

DEN DEGENERERADE SOCIALDEMOKRATIEN

Det socialdemokratiska partiet uppåddar i årets val alla sina ekonomiska och personella resurser för att än en gång trygga en maktställning, som varat i decennier. Men väljarna möter inte samma visionära och av socialt rättfärdighetspatos fyllda socialdemokrati som för 30 eller ens 20 år sedan. Hr Erlander är inte längre ledare för en folkrörelse utan en politisk-ekonomisk maktapparat, styrd av en byråkratisk elit.

Oförtydbara uttryck för detta förhållande gav Hans Excellens i sitt inledande valtal. Han upplyste sina trogna om att socialdemokraterna såg som sin främsta uppgift att återställa den ekonomiska balansen. Socialdemokraterna skall äntligen försöka rädda resterna av det penningvärde, som de själva förstört! Av framtidsvy och framstegstro förmärktes däremot inga nämnvärda spår. Men man kan förstå honom; hr Erlander är förmodligen lika trött på sin allt otacksammare uppgift som hans parti står handfallet inför de verkligt stora och svåra framtidsproblemen. Någon kan invända att det socialdemokratiska bostadsprogrammet med dess målsättning: 1

miljon nya bostäder på 10 år, väl dock är ett försök till kraftinsats. Närmare besett innebär detta program emellertid inte mera än att socialdemokraterna ber om 10 års ytterligare anstånd för att uppfylla sitt löfte att lösa bostadsfrågan. Det löftet gavs för 22 år sedan. Genom sin bostadspolitik har de sedan dess lyckats göra bostads- och byggnadsmarknaden till det stora kräftsåret i den svenska ekonomin. Och de har skapat en fruktansvärd social orättvisa — den, nämligen, mellan det välbesuttna, ofta subventionerade hyresfrälset, vår nya privilegieklass, och ett stort, alltmer förbittrat bostadsproletariat, folket i bostadsköerna. I den situationen är verkligen en vädjan om 10 års anstånd inte särskilt förtroendeingivande.

Vad som hittills presenterats av socialdemokraternas "nya, djärva mål" är egentligen böner om en nådatid. Man antaga att väljarreaktionen blir därefter!

Hur har nu detta kunnat gå till? Vad har det blivit av Per Albin Hanssons, Gustav Möllers och Ernst Wigforss sociala reformparti?

Partier har — likt böcker — sina

öden. De kommer till som uttryck för oemotståndliga ideella, sociala och ekonomiska krafter. De når makten. De regerar, uppfyller sin historiska uppgift och — degenererar. Den svenska socialdemokratien har under sitt 30-åriga maktinnehav korrumpierats inifrån. Dess karaktär av folkrörelse har gått förlorad. Dess anspråk på att mer än andra företräda den sociala rättvisans ideal framstår numera som ihåliga fraser. Denna utveckling har gått förvånande snabbt. Det är nämligen möjligt att mäta dess takt och bedöma dess resultat om man närmare undersöker den socialdemokratiska maktapparats struktur och funktioner. Med SAP och LO som kärna har det utbildats en rik flora av socialdemokratiska stödorganisationer med skiftande politiska och ekonomiska funktioner. Men ett drag har de gemensamt, de verkar alla var på sitt sätt för fortsatt maktinnehav i kommuner, landsting och stat för apparatens härskande skikt av professionella politiker.

Uppbyggnaden av denna apparat har skett i all stillhet och socialdemokraterna har i flera fall använt tvivelaktiga metoder för att dölja dess existens och syften.

Så har det också väckt ett ramaskri i den socialdemokratiska pressen när man från den demokratiska oppositionens sida satt fingret på den sjuka punkten. Den allmänborgerliga studieorganisationen Fo-

rum för Borgerlig Debatt har i somras i en serie uppmärksammade skrifter inlett en analys av socialdemokratiens nät av stödorganisationer med SAP-LO i centrum. Hittills har man satt strålkastarljuset på dels själva samarbetsförhållandena mellan de båda centrala organisationerna SAP och LO, dels på ett antal typiska maskerade delar av apparaten: Pensionärernas Riksorganisation, Unga Örnar samt de otaliga s. k. allmännyttiga bostads- och byggnadsföretagen. Resultatet av undersökningarna är mildt talat uppseendeväckande. För första gången får man veta vilka jättelika summor de LO-anslutna arbetarna avtvingas till SAP, och hur hänsynslöst och raffinerat socialdemokraterna upprätthåller sin makt över den fackliga arbetarrörelsen. De socialdemokratiska metoderna har slående likheter med de taktiska knep för kontroll genom minoriteter och ombudsmän, som utvecklats till mästerskap av kommunisterna.

Unga Örnar avslöjas grundligt. Den oskyldiga "partipolitiskt neutrala" scoutorganisationen är avsedd att uppfånga och socialistiskt indoktrinera barn i 5—16-årsåldern. Metoderna för påverkan på dessa unga är minst sagt dubiösa. En sådan påverkan av små barn ter sig oanständig i en demokrati. Att Unga Örnar inte har brist på pengar svarar partivännerna i kommunerna, landstingen och riksdagen för. De gjorda beräk-

ningarna på kostnaderna för Unga Örnar visar att de närmar sig 5.000.000 kr; till stor del anslag av allmänna medel.

Pensionärernas Riksorganisation — som också älskar att framställa sig som "partipolitiskt neutral" — framstår klart som en socialdemokratisk täckorganisation alltifrån början med bestämda och målmedvetet planerade partipolitiska uppgifter, och utredningarna visar på ett slående sätt vilken närande mylla de många s. k. allmännyttiga bostads- och byggnadsföretagen utgör för en kader av socialdemokratiska politiska yrkesmän.

Den socialdemokratiska pressens vrede och förvåning över avslöjandena var måttlös. Först försökte man utmåla skrifterna som en "hets mot folkrörelserna". Påståendet vann föga tilltro eller gensvar; skrifterna har författats av ett antal i politiskt utredningsarbete väl tränade akademiker, som utan överord eller polemiska angrepp lade fakta på bordet. Dessa fakta talade för sig själva. Andra försvarslinjen var att bondneka. Några socialdemokratiska tidningar försäkrade sina läsare att vad som än stod i skrifterna var pensionärernas riksorganisation partipolitiskt neutral. I sista hand försökte besvärade socialdemokratiska ledarskribenter sig med att bita huvudet av skammen. Ja, förklarade de, visst hör LO och SAP ihop. De är ju bara två sidor av samma rörelse. Visst, medgav de, socialde-

mokraterna leder och behärskar ett antal stora organisationer med inriktning på samhällsfrågorna. Men det är bara den naturliga följden av att dessa organisationer sprungit fram som folkrörelser! Att angripa dylika organisationer är detsamma som att angripa den demokratiska folkrörelsens ideal.

De socialdemokratiska tidningarna aktade sig noga för att upplysa sina läsare om att utredningskrifterna klart visade hur t. ex. pensionärsorganisationer regisserats fram av socialdemokratiska yrkespolitiker. Ej heller diskuterade de organisationernas eventuella nuvarande karaktär av "folkrörelser". Än mindre berörde de den avgörande frågan — hur påverkas demokratien av att ett parti bygger upp en stödapparat som till så stor del är finansierad med allmänna medel dvs. skattebetalarnas pengar, att det blir ett livsintresse för apparatens funktionärer att partiet behåller den politiska makten — lokalt och centralt.

Det är att hoppas att Forum för Borgerlig Debatt fortsätter skriftserien. ABF, Folkets Hus, RESO, Folksam och många andra delar av socialdemokratiens stat i staten behöver kartläggas. Allmänheten bör få veta vad som egentligen sker bakom de ståtliga fasaderna. Eller — med andra ord — hur långt socialdemokratiens degeneration från folkrörelse till maktapparat fortskridit.